

конодавством встановлені такі види обмеження свободи в якості кримінального покарання: арешт, обмеження волі, позбавлення волі. практика свідчить, що Україна є одним із лідерів у світі по чисельності та відсотку осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі.

Таким чином, необхідно зробити висновок про те, що людина, її права та свобода, життя та здоров'я є найвищою цінністю і мають бути дотримані. Поліцейській у свої діяльності під час виконання повноважень повинен неухильно дотримуватися законності та пропорційності щодо поліцейських заходів та діяти лише відповідно до законодавства України. Саме тоді порушення прав та свобод людини таким поліцейським буде законним.

Література:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.1997. [електронний ресурс]. <https://uk.wikipedia.org/wiki>. (дата звернення: 14.11.2020)

2. Конституція України (*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141*). [електронний ресурс]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text> (дата звернення: 14.11.2020)

3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. [електронний ресурс]. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n384> (дата звернення: 14.11.2020)

4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. №580-VIII. [електронний ресурс]. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 14.11.2020)

Бортнік Д.В.,

*слухач магістратури 1-го курсу
факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної
діяльності*

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Боняк В.О.,

*завідувач кафедри теорії та історії
держави і права*

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

доктор юридичних наук, професор

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В ПІДРОЗДІЛАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Демократизація та гуманізація сучасного українського суспільства передбачає орієнтацію нашої держави на встановлення єдиних загальнолюдських принципів і стандартів, на їх природні засади, що є

важливими для всього світового співтовариства. Одним із найвагоміших загальнолюдських принципів є принцип рівності – визнання того, що всі люди мають бути рівними між собою незалежно від будь-яких особливостей. Однією з таких особливостей людини є її стать. І те, що має бути цінністю і для людини, і для держави, іноді стає перешкодою до реалізації особою своїх прав. На сьогоднішній день державна політика України направлена на подолання усіх форм дискримінації за ознакою статі, на створення необхідних соціальних і політичних передумов для реалізації та можливостей жінок і чоловіків у всіх сферах життя [1].

Гендерна рівність – одна із умов розвитку та становлення соціальної держави та складова загального принципу рівності. Гендерний вимір правової площини характеризується перед усім рівністю жіночої та чоловічої соціальних статей. Установлення такої рівності не лише де-юре, а і де-факто вимагає подолання гендерних стереотипів та забезпечення рівноправного розподілу соціальних, політичних, економічних можливостей та ресурсів [2].

Відповідно до ч. 3 ст. 24 Конституції України, «рівність прав жінки і чоловіка забезпечується: наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї; спеціальними заходами щодо охорони праці і здоров'я жінок, встановленням пенсійних пільг; створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства і дитинства, включаючи надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям» [3].

Слід констатувати, той факт, що жінки почали працювати в поліції більше ніж сто років тому. За цей час поліціантки встигли проявити себе як кваліфіковані співробітниці, які не гірше за чоловіків захищають правопорядок в боротьбі зі злочинністю.

Із прийняттям Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» 2005 року та низки інших законів і підзаконних актів, у їх числі відомчих, в Україні розпочалася системна розбудова національного механізму утвердження гендерної рівності, спрямованого на імплементацію міжнародно-правових стандартів з питань гендерної рівності та недискримінації, а також зобов'язань, узятих Україною за міжнародними договорами [4].

Підписавши у 2014 році Угоду про асоціацію з ЄС, Україна взяла зобов'язання перед світовим співтовариством в особі Організації Об'єднаних Націй, щодо належного виконання правового механізму із забезпечення гендерної рівності та гарантування рівних можливостей жінок і чоловіків у всіх сферах діяльності.

Отже, можна констатувати, наша держава прийняла законодавчі засади проекту «Цілі Сталого Розвитку-2020» для запобігання та протидії гендерній дискримінації. На виконання Національної стратегії у сфері прав людини на

період до 2020 року, Національного плану дій з виконання рекомендацій, викладених у заключних зауваженнях Комітету ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок до восьмої періодичної доповіді України про виконання Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок на період до 2021 р. Міністерством соціальної політики розроблено проект Типового положення про радника з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків.

Хотілося б додати, що в найближчому майбутньому ми будемо мати змогу побачити актуальні національні дослідження гендерних ролей і практик в поліції, що допоможе робити обґрунтовані висновки щодо стану рівності жінок та чоловіків в правоохоронних органах [5].

Література:

1. Гендерна рівність як складова загального принципу рівності
URL: www2.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/visnyky/nvsvy/04_2011/11kmizpr.pdf
2. Гендерна рівність як складова розвитку соціальної держави URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/jurnaukdir_2018_79_10
3. Конституція України від 28 червня 1996 року. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.
4. Жінки в поліції URL: <http://noborders.org.ua/zhinki-v-politsiyi/>
5. Соціально-правові гарантії співробітників сектору безпеки і оборони в контексті гендерної рівності URL: http://www.academy.ssu.gov.ua/ua/page/page_1581345295.htm

Бразалук Вадим Павлович,
курсант факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Сердюк Л.М.,
доцент кафедри теорії та історії держави і права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ кандидат юридичних наук, доцент

ОРГАНІЗАЦІЯ ІСЛАМСЬКОГО СПІВРОБІТНИЦТВА: ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ТА ПРАВОВА ОСНОВА ДІЯЛЬНОСТІ

Організація ісламського співробітництва (ОІС) (до 28 червня 2011 року ОІК - Організація Ісламська Конференція) є однією з основних організацій, яка здійснює захист прав людини на теренах країн ісламського світу. ОІС є